

Důchodové pojištění: doby účasti na pojištění

Kryjí-li se navzájem doby účasti na pojištění podle [§ 5 odst. 1 písm. s\)](#) (náhradní doba péče o osobu blízkou) a [písm. n\)](#) (vedení v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti nebo při rekvalifikaci) zákona č. [155/1995 Sb.](#), o důchodovém pojištění, nepřihlíží se k uvedeným dobám při stanovení rozsahu účasti na pojištění podle [§ 5 odst. 1 písm. n\)](#) citovaného zákona.

(Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, čj. 4 Ads 73/2009-54)

Věc: Mgr. Jana R. proti České správě sociálního zabezpečení o plný invalidní důchod, o kasační stížnosti žalované.

Posudkem Pražské správy sociálního zabezpečení byla žalobkyně uznána plně invalidní podle [§ 39 odst. 1 písm. a\)](#) [zákona o důchodovém pojištění](#). Žalobkyně podala žádost o přiznání plného invalidního důchodu, kterou žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení dne 8. 7. 2007 zamítla, protože v rozhodném období, jímž je posledních 10 roků počítaných zpět před vznikem invalidity (od 31. 3. 1998 do 30. 3. 2008) nezískala žalobkyně zákonem požadovaných 5 roků pojištění, ale pouze 4 roky a 298 dnů pojištění.

Rozhodnutím ze dne 16. 7. 2007 byla rovněž zamítnuta žádost žalobkyně o plný invalidní důchod podle [§ 56 odst. 1](#) [zákona o důchodovém pojištění](#) s odůvodněním, že v osobním listě důchodového zabezpečení bylo žalobkyni hodnoceno celkem 29 roků a 230 dnů pojištění. Podle dodatečně předložených dokladů se jí započítává rovněž náhradní doba pojištění od 5. 11. 1994 do 23. 4. 1995; dobrovolně provedený zápočet je však zcela bez vlivu na předchozí rozhodnutí ze dne 8. 7. 2008 o zamítnutí nároku, neboť tato náhradní doba pojištění nespadá do rozhodného období od 31. 3. 1998 do 30. 3. 2008.

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání obou shora uvedených rozhodnutí žalované. Uvedla, že před podáním žaloby požádala žalovanou o vysvětlení, proč jí nebyla do celkové doby pojištění započítána doba od 13. 3. 1997 do 12. 4. 2003, o níž předložila tři potvrzení úřadu práce, která mimo jiné prokazují, že v tomto období byla vedena jako uchazečka o zaměstnání. Aniž by proti rozhodnutí ze dne 8. 7. 2008 podala opravný prostředek, obdržela dne 18. 7. 2008 další rozhodnutí ČSSZ ze dne 16. 7. 2008, které je rovněž zamítavé a hodnotí nesplnění podmínky doby pojištění v rozhodném období stejně jako rozhodnutí první. Celkem tedy bylo hodnoceno žalobkyni 1 758 dnů, což jsou 4 roky a 298 dnů. Z uvedených 1 758 dnů započítaných v rozhodném období činí 1 005 dnů doba péče o osobu závislou ve smyslu [§ 5 odst. 1 písm. s\)](#) [zákona o důchodovém pojištění](#), 323 dnů vedení v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání, které náležela podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci - [§ 5 odst. 1 písm. n\)](#) téhož zákona a 430 dnů doba vedení v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání, po kterou nenáležela podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci ve smyslu [§ 5 odst. 1 písm. n\)](#) cit. zákona. Žalobkyně připomněla, že v jejím případě se kryla náhradní doba pojištění péče o osobu blízkou s náhradní dobou pojištění evidence uchazeče o zaměstnání a upozornila na ustanovení [§ 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění](#), podle něhož, kryjí-li se doby pojištění navzájem (což platí i pro náhradní doby pojištění), započte se ta doba, jejíž zápočet je pro pojištěného výhodnější. Žalovaná bez jakéhokoliv odůvodnění odmítla do celkové doby pojištění započíst období od 13. 3. 1997 do 12. 4. 2003, přestože při jeho zápočtu by doba od 30. 3. 1998 do 12. 4. 2003 do rozhodného období spadala.

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že je nutno aplikovat [§ 5 odst. 1 písm. n\)](#) téhož zákona, který výslovně stanoví, že do doby 3 let vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání se nezapočítává pouze doba účasti na pojištění podle [§ 6 odst. 1 písm. a\)](#), tj. doba, kdy náležela podpora v nezaměstnanosti nebo při rekvalifikaci. Ostatní náhradní doby pojištění se do ní započítávají. Stěžovatelka proto započítala žalobkyni dobu péče o osobu blízkou a v rozsahu 3 let zpětně od vzniku invalidity ji doplnila dobou vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Zápočtem náhradní doby péče o osobu blízkou se doba 3 let počítaných zpětně od vzniku invalidity nemůže prodloužit. Prodloužit ji lze pouze zápočtem doby pojištění osob uvedených v [§ 5 odst. 1 písm. a\)](#) až l) a [písm. v\)](#) a [odst. 2](#) a u osob uvedených [§ 6](#), za které bylo v České republice zapláceno pojistné ([§ 11 odst. 1](#) cit. zákona).

Městský soud v Praze po provedeném dokazování shledal žalobu důvodnou a dne 12. 2. 2009 napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Vyšel ze zjištění, že v případě žalobkyně, kdy se kryly dvě náhradní doby pojištění, tj. doba péče o osobu blízkou ve smyslu [§ 5 odst. 1 písm. s\)](#) cit. zákona a doba vedení v evidenci úřadu práce podle [§ 5 odst. 1 písm. n\)](#) téhož zákona, byla žalobkyni započtena doba péče o osobu blízkou. Pokud tedy žalobkyni ze dvou navzájem se kryjících náhradních dob byla započtena právě tato doba, nikoliv doba vedení v evidenci úřadu práce, není možno na tutéž dobu vztáhnout ustanovení [§ 5 odst. 1 písm. n\)](#) [zákona o důchodovém pojištění](#) a hodnotit ji jako dobu vedení osoby v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci. Žalovaná započtením doby pojištění podle [§ 5 odst. 1 písm. s\)](#) citovaného zákona postupovala v souladu s [§ 14 odst. 1](#) téhož zákona, neboť započítala žalobkyni tu náhradní dobu pojištění, která je pro ni výhodnější s ohledem na vznik nároku na důchod. Tutéž dobu ale nemohla hodnotit jako dobu vedení v evidenci úřadu práce a dovozovat, že do ní nelze započítat jinou (náhradní) dobu pojištění, než dobu pojištění podle [§ 6 odst. 1 písm. a\)](#) [zákona o důchodovém pojištění](#). Pak měla být žalobkyni hodnocena i další náhradní doba pojištění ve smyslu [§ 5 odst. 1 písm. n\)](#), tj. doba vedení v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání po dobu, po kterou jí nenáležela podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a to v rozsahu 3 let zpětně ode dne vzniku nároku na důchod. Z uvedených důvodů soud zrušil obě přezkoumávaná rozhodnutí stěžovatelky podle [§ 78 odst. 1 s. ř. s.](#) pro vady řízení a věc jí vrátil podle čtvrtého odstavce téhož ustanovení k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem. Zápočtem náhradní doby pojištění péče o osobu blízkou se podle názoru stěžovatelky nemůže prodloužit

započítatelná doba 3 let vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání počítaná zpětně od vzniku invalidity, pokud se kryje se započtenou náhradní dobou tak, jak je tomu v dané věci. Stěžovatelka byla přesvědčena, že započtená náhradní doba žalobkyni v souladu s platnými právními předpisy a žalobkyně tudíž v rozhodném období 10 roků před vznikem plné invalidity nezískala potřebných 5 roků pojištění.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že názor stěžovatelky, podle něhož zápočet jedné či druhé náhradní doby pojištění nemůže přinést pojištěnci žádnou výhodu, je naprosto nesprávný, dokonce nesmyslný. Pokud by tento názor platil, pak by § 14 zákona o hodnocení náhradních dob pojištění, které se navzájem kryjí, bylo naprosto zbytečné. Zákonodárce měl na zřeteli právě takové případy, kdy zápočet jedné z kryjících se náhradních dob (v daném případě zápočet péče o osobu blízkou) je pro pojištěnce výhodnější než zápočet náhradní doby jiné. Stejně tak nesprávný je názor, který stěžovatelka dovozuje z ustanovení [§ 5 odst. 1 písm. n\) zákona o důchodovém pojištění](#). Podle názoru žalobkyně do onoho rozsahu tří let (vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti), do kterého se nezapočítává doba uvedená v [§ 6 odst. 1 písm. a\) téhož zákona](#), znamená jen a pouze to, že se nezapočítává tatáž doba (tedy doba evidence na úřadu práce bez podpory), která ale vznikla poté, co osoba starší 18 let podala přihlášku k účasti na pojištění. Z citovaného ustanovení nelze vyčíst, že ostatní doby by se do ní započítávaly. Navíc zmíněné ustanovení [§ 14](#) uvedeného zákona souběžně započtení dvou náhradních dob vylučuje.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Z odůvodnění:

Nejvyšší správní soud předesílá, že po stránce skutkové je možno vyjít ze zjištění učiněných Městským soudem v Praze. Tím bylo bezpečně zjištěno, že žalobkyně požádala dne 12. 3. 2008 o přiznání plného invalidního důchodu a doložila, že posudkem vydaným Pražskou správou sociálního zabezpečení v Praze 4 ze dne 23. 4. 2008 byla uznána plně invalidní podle [§ 39 odst. 1 písm. a\) zákona o důchodovém pojištění](#) s datem vzniku plné invalidity od 31. 3. 2008. O této skutečnosti ostatně nebylo mezi účastníky sporu. Stěžovatelka však její žádost o plný invalidní důchod zamítlá pro nesplnění druhé z podmínek nároku, kterou je kromě invalidity získání potřebné doby pojištění, pokud pojištěnec nesplnil ke dni vzniku plné invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle [§ 29 zákona o důchodovém pojištění](#), popřípadě, byl-li mu přiznán starobní důchod podle [§ 31](#) téhož zákona, nedosáhl-li důchodového věku, eventuálně pokud se nestal plně invalidním následkem pracovního úrazu ([§ 38 zákona o důchodovém pojištění](#)). Protože žádná z citovaných eventualit nebyla u žalobkyně dána, musela prokázat, že získala potřebnou dobu pojištění pro nárok na plný invalidní důchod. Ta ve smyslu [§ 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění](#) činí u pojištěnce ve věku nad 28 let (žalobkyně je narozena 4. 9. 1954) 5 roků a zjišťuje se podle druhého odstavce téhož ustanovení z období před vznikem plné invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních 10 roků před vznikem plné invalidity. Toto období je u žalobkyně vymezeno daty 31. 3. 1998 - 30. 3. 2008. Stěžovatelka dospěla k závěru, že v tomto období získala žalobkyně pouze 4 roky a 298 dní pojištění, neboť podle [§ 5 odst. 1 písm. n\) zákona o důchodovém pojištění](#) se doba vedení evidence uchazeče o zaměstnání u úřadu práce hodnotí jen v rozsahu 3 roků, které byly žalobkyni započteny, avšak ani s připočtením této doby nebylo dosaženo hranice potřebných 5 roků pojištění, zatímco žalobkyně tvrdí, že kromě 3 roků evidence uchazeče o zaměstnání, po kterou jí nenáležela podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při requalifikaci, získala další dobu pojištění, tj. dobu péče o osobu blízkou podle [§ 5 odst. 1 písm. s\) téhož zákona](#), a to v období od 1. 4. 2004 do 31. 12. 2006; dobu evidence uchazeče o zaměstnání bez nároku na podporu v trvání 3 roků je pak nutno situovat mimo náhradní dobu péče o osobu blízkou, k čemuž měla stěžovatelka dostatek prostoru s ohledem na délku doby, kdy byla stěžovatelka vedena u úřadu práce jako uchazečka o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti (např. v obdobích od 31. 3. 1998 do 12. 4. 2003). Doba péče o osobu blízkou ostatně stěžovatelka žalobkyni podle obsahu osobního listu důchodového pojištění započtena a uvádí totéž ve svém vyjádření k žalobě, jakož i v kasační stížnosti. Vyslovila však přesvědčení, že pokud po tuto dobu byla stěžovatelka též vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při requalifikaci, nezapočítává se do ní pouze doba účasti na pojištění podle [§ 6 odst. 1 písm. a\) zákona o důchodovém pojištění](#); jiné náhradní doby pojištění se však do ní započítávají. Tvrdí, že zápočet náhradní doby péče o osobu blízkou se nemůže prodloužit započítatelná doba 3 let vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání počítaná zpětně od vzniku invalidity, pokud se kryje se započtenou náhradní dobou, tak jak je tomu v daném případě. Nejvyšší správní soud však tento názor nepokládá za správný.

Nejdříve Nejvyšší správní soud připomíná ta ustanovení [zákonu o důchodovém pojištění](#), která jsou pro posouzení věci relevantní.

Jde především o [§ 40 odst. 1, odst. 2 a odst. 3](#) uvedeného zákona. Podle tohoto ustanovení činí potřebná doba pro nárok na plný invalidní důchod u pojištěnce ve věku nad 28 let 5 roků a zjišťuje se z období před vznikem plné invalidity, jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, pak z posledních 10 roků před vznikem plné invalidity. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na plný invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období 10 roků dokončeném, po vzniku plné invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění 2 roky. Podle třetího odstavce zmíněného ustanovení se pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na plný invalidní důchod považuje za dobu pojištění též doba účasti na pojištění osob uvedených v [§ 5 odst. 1 písm. m\) a písm. n\)](#) [tedy i doba, kdy je osoba vedena v evidenci úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání, ať již jí náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při requalifikaci, či v rozsahu nejvýše 3 let jí tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při requalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba tří let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod a nezapočítává se do ní doba účasti na pojištění podle [§ 6 odst. 1 písm. a\) téhož zákona](#)] a dále doba studia na střední nebo vysoké škole v České republice před dosažením věku 18 let, nejdříve však po ukončení povinné školní docházky.

Zcela zásadní význam pro posouzení věci má pak [§ 14 odst. 1](#) zákona o důchodovém pojištění, podle něhož, kryjí-li se doby pojištění navzájem, započte se pro stanovení celkové doby pojištění pro vznik nároku na důchod a vyšší procentní výměry jen ta doba, jejíž zápočet je pro pojištěnce výhodnější; totéž platí „kryjí-li se navzájem“ náhradní doby pojištění nebo „doba pojištění“ a „náhradní doba pojištění“.

Z citovaných ustanovení [zákonu o důchodovém pojištění](#) vyplývá, že jak stěžovatelka tak i Městský soud v Praze přehlédly [§ 40 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění](#), neboť pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na plný invalidní důchod pokládaly u žalobkyně dobu, po kterou byla vedena jako uchazečka o zaměstnání (ať již s nárokem na

podporu či nikoliv) za náhradní dobu pojištění, ačkoliv ji měli pokládat za dobu pojištění v pravém slova smyslu. To však nemění nic na tom, že ve smyslu [§ 14](#) téhož zákona je i při konkurenci doby pojištění a náhradní doby pojištění nutno dát přednost té době, jejíž zápočet je pro pojištěnce výhodnější.

V projednávané věci jde o dobu od 1. 4. 2004 do 30. 12. 2006, kdy žalobkyně osobně pečovala o osobu blízkou ve smyslu [§ 5 odst. 1 písm. s\) zákona o důchodovém pojištění](#) a současně byla zařazena v evidenci uchazečů o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že pokud stěžovatelka uznala a hodnotila žalobkyni pro účely zjištění potřebné doby pojištění pro nárok na plný invalidní důchod v rozhodném období náhradní dobu péče o osobu blízkou ve smyslu [§ 5 odst. 1 písm. s\)](#) citovaného zákona, je zápočet této doby, byť jde o náhradní dobu pojištění, pro žalobkyni výhodnější než zápočet doby pojištění - vedení v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání po dobu, po kterou nenáleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci za situace, kdy v rozhodném období 10 roků před vznikem plné invalidity byla žalobkyně evidována jako uchazečka o zaměstnání ještě celou řadu roků, konkrétně podle potvrzení příslušného úřadu práce též v období od 31. 3. 1998 do 12. 4. 2003. Pro úvahu o větší výhodnosti (přednosti) zápočtu náhradní doby pojištění je zde několik důvodů. Především jde o skutečnost, že zápočtem této náhradní doby pojištění se vymezí, resp. posune období 3 let před vznikem nároku na invalidní důchod u žalobkyně tak, aby získala delší dobu pojištění. Dále jde o skutečnost, že náhradní doba pojištění péče o osobu blízkou ve smyslu [§ 5 odst. 1 písm. s\) zákona o důchodovém pojištění](#) není omezena jen na 3 roky jako doba evidence uchazeče o zaměstnání, který nemá nárok na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, a dalším důvodem je fakt, že pro stanovení výše procentní výměry plného invalidního důchodu (ostatně i důchodů dalších) se do doby pojištění započítává náhradní doba pojištění pouze v rozsahu 80 % s výjimkou náhradních dob pojištění za dobu účasti osob uvedených v [§ 5 odst. 1 písm. p\)](#), [písm. r\)](#) a [písm. s\)](#) a obdobných dob podle předpisů platných před 1. 1. 1996. Znamená to tedy, že doba pojištění podle [§ 5 odst. 1 písm. n\) zákona o důchodovém pojištění](#) se pro účely stanovení výše procentní výměry krátí na zmíněných 80 %, zatímco doba péče o osobu blízkou uvedená pod [písm. s\)](#) téhož zákona nikoliv. Výše zmíněné skutečnosti vedou Nejvyšší správní soud k závěru, že výhodnější z hlediska [§ 14 odst. 1](#) téhož zákona je pro žalobkyni zápočet náhradní doby péče o osobu blízkou, uvedené v [§ 5 odst. 1 písm. s\)](#) zmíněného zákona. Pro posouzení věci je pak nerozhodné, že do náhradní doby pojištění podle [§ 5 odst. 1 písm. n\)](#) uvedeného zákona, byť je ve smyslu [§ 40 odst. 3\)](#) pokládána pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na plný (ale i částečný) invalidní důchod za dobu pojištění, nelze započítat dobu účasti na pojištění podle [§ 6 odst. 1 písm. a\)](#) téhož zákona, jak namítá stěžovatelka. Podle [§ 6 odst. 1 písm. a\)](#) zákona jsou pojištění účastny též osoby starší 18 let, jestliže podaly přihlášku k účasti na pojištění a účast na pojištění se týká doby jejich vedení v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání, pokud jim po dobu této evidence nenáleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci. Nejde tudíž o vzájemné překrývání dob pojištění, či náhradních dob pojištění, event. dob pojištění s náhradními dobami pojištění ve smyslu [§ 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění](#), ale jen o nemožnost zápočtu náhradní doby pojištění téhož druhu, kdy rozdíl spočívá pouze v tom, zda jde o dobrovolné přihlášení se k účasti na pojištění či nikoliv. Z tohoto ustanovení ani z žádného jiného ustanovení [zákonu o důchodovém pojištění](#) však nelze dovodit, že by se do doby 3 let, uvedené v [§ 5 odst. 1 písm. n\)](#) jiné náhradní doby započítávaly.

Z uvedeného vyplývá, že pokud stěžovatelka hodnotí žalobkyni jako náhradní dobu pojištění dobu péče o osobu blízkou v rozsahu 1005 dnů (od 1. 4. 2004 do 31. 12. 2006), nelze v tomtéž období dávat přednost zápočtu účasti na pojištění žalobkyně jako osoby vedené v evidenci úřadu práce v pozici uchazečky o zaměstnání, po kterou jí nenáležela podpora v nezaměstnanosti nebo při rekvalifikaci, byť by se z hlediska [§ 40 odst. 3\)](#) téhož zákona jednalo o dobu pojištění, nikoliv jen náhradní dobu. K tomu nutno uvést, že [§ 40 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění](#), podle kterého se doba účasti na pojištění osob uvedených mj. v [§ 5 odst. 1 písm. n\)](#) téhož zákona považuje pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na plný invalidní důchod za dobu pojištění, znamená pro pojištěnce zvýhodnění při posuzování této jinak náhradní doby pojištění. Při vzájemném překrývání této doby pojištění s náhradní dobou pojištění není však nutno dát přednost době pojištění, pokud je pro pojištěnce výhodnější zápočet náhradní doby pojištění (zde doby péče o osobu blízkou), což nepochybně vyplývá z [§ 14 odst. 1](#) uvedeného zákona. Doba evidence v rozsahu 3 roků počítaných zpětně od vzniku nároku na plný invalidní důchod je pak třeba zjišťovat z časového prostoru nacházejícího se mimo období, ve kterém stěžovatelka pečovala o osobu blízkou, samozřejmě za předpokladu, že toto období spadá do 10 roků před vznikem plné invalidity. Konkrétně v případě stěžovatelky to znamená, že vedle péče o osobu blízkou ve zmíněném období a vedle doby, kdy byla vedena jako uchazečka o zaměstnání u úřadu práce v době, po kterou jí náležela podpora v nezaměstnanosti v rozsahu celkem 323 dnů (od 26. 2. 2007 do 25. 11. 2007 a od 14. 1. 2008 do 3. 3. 2008), je třeba jí ještě zhodnotit další 3 roky pojištění z doby, po kterou jí tato podpora nenáležela. Žalobkyně doložila městskému soudu již zmíněnými potvrzeními o době vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, vydanými Úřadem práce hlavního města Prahy, pobočkou v Praze 4, že byla v této evidenci vedena též od 13. 3. 1997 do 26. 1. 2006 (mimo dob předcházejících toto období) a dále takto vedena též po 26. 2. 2007 až do data uznání plné invalidity. S připočtením této doby (tak aby nepřesáhla 3 roky počítané zpětně od vzniku invalidity) by nepochybně žalobkyně získala potřebnou dobu pojištění pro nárok na plný invalidní důchod, která činí 5 roků ve smyslu [§ 40 odst. 1](#) a [odst. 2 zákona o důchodovém pojištění](#).